

INGEZONDEN.

DE PHYSIOLOGISCHE BACTERIOLOGIE VAN HET DARMKANAAL.

Den WelEdel Zeergeleerden Heer A. KLEIN, privaats-docent.

WelEdel Zeergeleerde Heer!

Uw aan mij gericht ingezonden stuk beantwoordende, moet ik beginnen met een misverstand Uwerzijds weg te nemen. Gij verkeert in de meening, dat ik mij als verdediger opwerp van de gangbare en lijnrecht tegenover de Uwe staande opvatting der darmbacteriologie, en vindt daarin aanleiding om mij een deel der bewijslast op de schouders te laden. Ik kan dit niet toelaten. Gij zult wel willen toegeven, dat, waar de juistheid Uwer uitkomsten en conclusies door mij in twijfel getrokken wordt, ik daarmede niet geacht mag worden de tegenovergestelde zienswijze te verdedigen. Immers is o. m. ook nog deze zienswijze mogelijk — en die maak ik tot de mijne — nl. dat de quaestie nog niet rijp is voor beslissing bij gebrek aan betrouwbare gegevens.

Ik heb betoogd dat men met even veel of liever met even weinig recht, als U aanneemt dat nagenoeg geen andere dan de in gelatine kweekbare bacteriën zich in de verdunde faeces vermeerderen, uit Uwe bevindingen zou mogen afleiden, dat zulks wel het geval is. Dit betoog schijnt bij U den indruk gevestigd te hebben dat ik op grond van Uwe onderzoekingen de vermeerdering der levende, maar niet kweekbare bacteriën aanneem en Gij voert daartegen aan dat die vermeerdering in de door mij bedoelde gevallen niet bewezen is. Die tegenwerping was geheel overbodig, want mijn kritiek beoogde juist aan te toonen dat wegens de onnauwkeurigheid der ons ten dienste staande onderzoekingsmethoden in deze langs den door U ingeslagen weg geen afdoend bewijs te leveren is, noch pro noch contra.

Het door U gegeven voorbeeld om niet in technische details af te dalen komt mij navolgenswaard voor en daarom wil ik te dien aanzien slechts mijn verwondering uitdrukken, dat Gij het zeer sterk verdunnen der faeces met water en het langdurig en krachtig schudden in een kolf met porceleinen kogeltjes, ten einde een buitengewoon fijne emulsie te verkrijgen, voor geheel onschuldige en onschadelijke bewerkingen houdt.

Hoogachtend,

Utrecht, 19 Januari 1903.

Uw Dv. Dr.
C. ELJKMAN.

ONGEVALLENWET.

Vóór 14 dagen kreeg ik een paar patiënten onder behandeling die lid waren van het ziekenfonds. Naar aanleiding van de ontvangen papieren der Rijksverzekeringsbank, kwam toen bij mij de vraag op: hebt gij recht op schadevergoeding voor behandeling van dergelijke patiënten als de ongevallenwet in werking is getreden? Zonder aarzeling was het antwoord ont-

kennend; ik ontvang immers reeds betaling als geneesheer van het ziekenfonds. Iets moeilijker te beantwoorden was de vraag: aan wien komt dan dit bedrag wel toe.

Ik besloot toen bij voorkomende gevallen het aan mij uitgekeerde bedrag te restitueeren aan den behandelde patiënt. En wel om 2 redenen. De bedoeling der ongevallenwet is o. a. te voorkomen dat iemand die door een ongeval wordt getroffen onkosten zal krijgen wegens geneeskundige behandeling. Wanneer iemand medicineert op rekening geschiedt dit ook werkelijk; maar een fondslid heeft zich daarvoor geabonneerd, en terwijl de medicus deze verplichtingen o. a. op zich heeft genomen voor een vaste som, bestaat voor hem geen recht op surplus der betaling. Vindt dit plaats dan moet dat ten goede komen aan hem die door een contract heeft voorkomen dat hij een dokters-rekening ontvangt.

De tweede reden is dat de werkman waarvan hier sprake is groote kans loopt in vele gevallen indirect te zullen bijdragen tot het te betalen bedrag aan de verzekeringsbank.

Wel zegt Art. 44 der wet: het is den werkgever verboden, de voor hem uit deze wet voortvloeiende onkosten geheel of ten deele af te houden van het loon der verzekerden.

De winst echter van iets wordt bepaald door de verhouding van de uitgaven noodig om iets te kunnen leveren of tot stand te brengen en het daarvoor ontvangen bedrag.

Leert ons de ondervinding dat het streven naar vermindering der uitgaven zeer dikwijls wordt gezocht in verlaging der arbeidsloonen, dan is er geen reden waarom dit niet zal plaats vinden wanneer indirecte loonsverhooging de oorzaak is van minder of geen winst. Trots Art. 44 en zelfs tegen den zin van den werkgever zal dan door den arbeider worden betaald aan de ongevallenverzekering. Vindt dit plaats dan is een deel van die schade berekend voor vergoeding der kosteloos-geneeskundige behandeling, en betaalt de arbeider dan tweemaal voor hetzelfde.

Wel heb ik gegronde hoop dat er ernstig naar zal worden gestreefd dit en andere bezwaren, die tegen de bepalingen omtrent geneeskundige hulp der Rijksverzekeringsbank zullen blijken te bestaan naar behooren op te heffen; maar zoolang dit niet is geschied past het ons m. i. een oplossing der bezwaren te zoeken en toe te passen waardoor aan de bedoeling van den wetgever wordt voldaan, en het in werking treden der wet niet hoeft te worden uitgesteld. Daarom meende ik geen misbruik te maken van de plaatsruimte in het *Tijdschrift* door vermelding van de oplossing voor één moeilijkheid, zooals zij mij billijk voorkwam.

Aarlanderveen, 18 Januari 1903.

P. MAATS.

Aan collega J. W. DEKNATEL.

Geachte collega!

De opmerkingen, waartoe Uw schrijven in het nummer van 17 Januari aanleiding zou kunnen geven, zijn in datzelfde nummer reeds grootendeels door collega KOETSER gemaakt. Alleen zou ik nog willen opmerken, dat het